

Lide Veltink-Sprakel

Geboren op 13 april 1934 te Hengelo als oudste dochter van Wim en Dientje Sprakel. Ze groeide op met drie broers.

Over de kinderjaren in Hengelo weten we niet zoveel. Af en toe was er een verhaal over de oorlog, de onderduikers en de bombardementen. Na haar schooltijd is ze gaan werken bij Boekhandel Broekhuis en daarna bij Stork. Daar heeft ze menig vriendin aan overgehouden. Wel zijn er verhalen uit de gezellige verkeringstijd. Altijd een broer in de buurt zodat het even alleen zijn met Frits maar van korte duur kon zijn. Op 18 november 1957 trad ze in het huwelijk met Frits Veltink en begonnen ze samen op een bovenkamertje in Glanerbrug. In de barak aan de grens in Glanerbrug werd Monique in 1959 geboren. In de kazerne in Hengelo in de barre winter van 1962 Brigit. Aan de tijd in Glanerbrug en Hengelo bewaarde ze goede herinneringen.

Bevorderingen van Frits bij de Koninklijke Marechaussee betekenden overplaatsing. Het volgende huis stond naast de kazerne in Oldenzaal. Het overlijden van haar moeder heeft haar erg geraakt. Kort daarna overleed ook haar vader. Ze heeft enige tijd nodig gehad om over deze periode heen te komen.

Ze kon erg genieten van de jaarlijkse wintervakantie, ondanks dat ze geen vakantiemens was; "want ze had er liever wat voor in huis" zoals ze dat zelf altijd zei, heeft ze toch menig reisje gemaakt. Lourdes was zeker een hoogtepunt.

Totdat ze ziek werd heeft ze altijd kracht en troost gevonden in haar levensovertuiging.

Maar het meest kon ze genieten van het samen zijn met haar kinderen. Samen naar de stad gaan, kerst vieren, met de trouwdag uit eten gaan. Trots was ze op de manier waarop haar kinderen en kleinkinderen hun leven leiden. Oma zijn vond ze geweldig en dat had ze nooit zo gedacht. Verdriet heeft ze wel gehad van het feit dat de beide meiden zo ver weg woonden. Even om het hoekje kijken ging niet terwijl ze dat wel heel graag wilde. Ze had ze liever wat dichterbij gehad.

Toen kwam de dag met het bericht van mogelijke borstkanker. Ze heeft nooit geloofd dat het goed was. Ze ging piekeren en werd angstig en het lukte niet goed om deze gedachten te veranderen. Uiteindelijk is ze de afgelopen vijf jaar liefdevol verzorgd op de afdeling Tarwemolen van de Molenkamp. Tot de laatste dagen heeft ze alles gegeven wat in haar vermogen lag om zich vast te houden aan het leven. Gelukkig is ze rustig maar toch nog onverwachts overleden op oudejaarsdag 2010. "Het is goed zo"; ze heeft eindelijk de rust gevonden waar ze al zo lang naar op zoek was.

Voor uw blijk van belangstelling en medeleven willen wij iedereen hartelijk bedanken.